

Martinus artikel fra 1945: (fra <https://www.martinus.dk/da/onlinebibliotek/kosmos/kosmos/1945/parser.php?fil=kos1945-05-121&nr=7>)

Freden

En vældig Glædesbølge går hen over Jorden. De for Millioner af Mennesker længe ventede forløsende Ord, "Tyskland har kapituleret", har nu lydt. Igennem Radiobølger, igennem Kirkeklokkeklang, igennem Avisernes "ucensurerede" Spalter og Billedreportager, igennem Folkemassers Jubel, Håndtryk og Glædestårer sender det i Øjeblikket, medens disse Linier skrives, en fuldstændig Lysglorie ud over Verden. En Sejrens Rus går hen over Jorden. De dræbende Våben er bragt til Tavshed. Den dyriske Mordbølge er standset her på vore Breddegrader. "Tyskland har kapituleret", med disse Ord skabte det evige Forsyn atter Lyset i mange Menneskers Hjerter og bragte den Håbets Gnist til atter at funkke, der skal blive en Fredens og Kærlighedens varmende Ild i alles Øjne, i alles Sind, i alles Tale og Gerning.

Men endnu er det kun et "Håb". **Man må ikke tro, at Tingene nu er "fuldbragt", og at alle Bekymringer hermed er fjernede fra Verden. Den Glædesbølge, der i Dag går hen over Jorden, er absolut ikke det samme som "en fundamental Fred"**. Det er vidunderligt, at Bomberne og de øvrige Krigsapparater er bragt til Tavshed, og Myrderiernes Masseudfoldelse dermed er standset eller indskrænket til det mindst mulige, men "Fred" i absolut Forstand, det er det ikke. *Så længe Glædesrusen kun er en Sejrsjubel over en slagen og lemlæstet Fjende, og så længe denne "Fjende" nu ifølge Gengældelsens Love skal sukke og stønne under Fornedrelsens åg i Savn og Lidelser, i Trældom og Armod som en Paria i Nationernes Samfund, da er "den totale Fred" absolut ikke i Verden. Da er Jorden endnu Skuepladsen for et "Dommedagen"s Domæne.*

Et undertrykt Folk vil aldrig ophøre med at længes efter Befrielse. Og Længslen efter Befrielse vil uundgåeligt bevirke Undertrykkernes Undergang. Det er den rå Magts uundgåelige Lov. Det er Naturens egen Skabelse af Retfærdighedens Ligevægt. **Et Folk, der undertrykker, vil således aldrig kunne undgå selv at ile mod det "Dommedagen"s Domæne, det med denne Undertrykkelse opretholder for andre Folk.** Intet Folk, ingen Nation kan nogen Sinde undgå en Regnskabets Time.

Er det ikke det, Verden i allerhøjeste Grad lige har erfaret? – Har det store Verdensdrama ikke i et kolossalt Format vist Menneskeheden, at den Skæbne, man tiltænker og påfører andre, kommer man tilsidst til selv at ligge under for? – Er nævnte Drama således ikke blevet en virkelig Bekræftelse på, at "det vi vil, at andre skal gøre mod os, må vi først gøre imod dem"? – Er det ikke i Jordens Historie nu blevet en tilstrækkelig Kendsgerning, at "Hovmod står for Fald"? – Har Livet nu ikke i en urokkelig Grad stadfæstet, at et Folk, ligeså lidt som et enkelt Individ, er kommet til Verden for "at lade sig tjene, men for at tjene"? – Er det ikke, grundet på en Misforståelse af dette Princip, at Jordkloden i Dag har fået et stort Sår, der hedder "Europa" og er stærkt i Færd med at få et til, der hedder "Japan", foruden de store Skrammer og Buler, den har fået på den øvrige Del af sin ellers så skønne Overflade?

– Der er ikke på Jordkloden, ligeså lidt som på nogen som helst anden Planet eller Verden i Universet, gengældelsesfrit nogen Plads for et Samfund af Undertrykkere, en Slags "Herrefolk". De evige Verdenslove betinger urokkeligt, at "Alle må tjene Alle". *Der er således absolut intet i Livet, der berettiger noget Væsen eller Folk til kun at leve for at blive betjent og dermed stjæle andres Frihed og Ret til Livet og Glæden ved at opleve Solens klare Lys.*

Det nytter således ikke at camouflere sin Undertrykkelsestrang, Skadefryd, Hævngærrighed og Magtbegær med Begreberne "retfærdig Harme", "hellig Vrede" eller "retfærdig Straf". Denne Camouflage er, selv med Kirkens og Præsternes Medhold og Velsignelse, altfor let gennemskuelig for den kosmiske Livsindstilling, som store Dele af Jordens Menneskehed nu begynder at være modne for og allerede iler stærkt i Møde.

Er det ikke netop denne kosmiske Indstilling eller Evne til på anelses- eller følelsesmæssig Måde at **fornemme en større eller mindre Afsky for Krigens og Hævnens Metoder**, der har svækket Tilliden til den overleverede "Kristendom"s Kirkevæsen og Præsteskab og afstedkommer de mange tomme Stole under de autoriserede Gudstjenester? – Ser det ikke ud til, at Præstekaldet i mange Tilfælde ikke mere er et "helligt Kald", hvilket vil sige: et Kald, der står højt hævet over alle Partier og dermed over enhver Krigs to Parter, "Forsvareren" såvel som "Angriberen"?

– Er Præstekaldet ikke i mange Tilfælde blevet en blot bar tilfældig Levevej? – Har det store Verdensdrama ikke netop vist os Præster, hvis rette Hylde egentlig var på Krigeren's Plads? – Har der ikke været Præster, der forlod deres høje guddommelige Kald for at svinge Sabotagens dødbringende Fakkelt over "Fjenden"? – Ja, det er ikke for at udløse Angreb eller Indignation af nogen Art over disse Personer. Deres Handlemåde er jo rent jordmenneskeligt set en Heltegerning, og som sådan vil den blive fejret. De har jo på deres Vis vovet Livet i Troen på "Retfærdighed". De har sat deres Liv på Spil og dermed ment at skabe Frihed for dem selv og Næsten. Det er noget, man ikke kan tage fra dem. Men de satte ikke deres Liv i Vove ved at "vende den højre Kind til", hvilket absolut hører det virkelige hellige Præstekalds sande Udøvere til. De satte det, derimod i Vove for at myrde eller lemlæste "Fjenden" eller i det mindste for på enhver anden tænkelig Måde at skade ham. *Men det viser os jo netop, at sådanne "Præster" ikke er "Præster", men derimod i en nok så høj Grad hører "Krigeren"s eller "Soldaten"s Domæne til.* Og jo dygtigere, de er til at sabotere, til at myrde og lemlæste "Fjenden"s Mennesker og ødelægge hans Materiel, desto større heltemæssige "Krigere" eller "Soldater", må disse "Præster" erkendes at være.

Og her er deres rette Hylde, deres virkelige normale og berettigede Plads i deres Stats eller Nations Tjeneste, så længe de dyriske Anlæg i Menneskeheden endnu er så stærke og farlige for al spirende Kultur, sand Humanitet eller Næstekærlighed, at de til en vis Grad endnu kun kan holdes nede med den samme rå og brutale, dræbende Magt, der netop er de dyriske Anlæg's Særkende. Men som "Præster" indenfor den virkelige eller absolutte "Kristendom" er disse Væsener en Misforståelse.

Det Væsen, på hvem den "kristne Kirke" er funderet, sagde jo til sin egen Discipel: *"Stik dit Sværd igen i Skeden, thi hver den, som ombringer ved Sværd, skal selv omkomme ved Sværd"*. For at være en trofast Discipel af dette Væsen og dermed udgørende "en sand Kristen", må man vel opfylde dette hans Ønske. Og den, der bliver autoriseret som "Præst" indenfor "Kristendommen" og ligefrem skal være Lærer og Underviser i "Kristendom" for ikke at sige "Sjælesørger", kan da umuligt udgøre en Undtagelse herfra. *En Præst, der hemmeligt eller skjult, ja måske endog under sin Præstekjole, bærer Mordvåben, Revolver eller Bomber og i sin Hjerne kun rummer Tanker eller Ønsker om Synderknuselse af den formentlige "Fjende", hvilket i Virkeligheden vil sige: hans "Næste", kan umuligt være nogen særlig overbevisende Autoritet i absolut Næstekærlighed.* Dette gælder naturligvis også de Præster, der har valgt at svinge Krigens dræbende Fakkelt i Landsforræderiets Favør.

Hvis alle Næstekærlighedens Repræsentanter var udstyret med Sindelag som disse Præster, vil der aldrig nogen Sinde kunne opstå "en virkelig Fred" i Verden, thi da måtte Verden endnu udelukkende kun være befolket med glimrende "Krigere", vældige Sværdets Mænd, værdige Repræsentanter for den rå brutale Magtoverlegenhed, det dyriske Livsprincip: "den stærkeres Ret" eller "Magt for Ret", "Kristendommen"s og dermed Kulturens, Humanitetens eller Næstekærlighedens totale Modsætning.

Den "kristne Verdensreligion" er således ikke en "Kriger-" eller "Soldaterreligion". Den er ikke baseret på at opflamme Hadets eller Hævnens Kræfter med "Straf" og "Død" over "Fjenderne". Den er ikke i nogen som helst Retning i sig selv en Inspiration til Krig, Had, Hævn eller Gengældelse. Den er derimod i allerhøjeste Grad en "Freden"s Religion. Uden Opfyldelsen af dens Principper vil der aldrig nogen Sinde blive "Barmhjertighed", "Forståelse" og "Tilgivelse" af "begået Uret". Men uden "Barmhjertighed" og "Forståelse", hvilket igen vil sige "Retfærdighed", vil en virkelig eller absolut "Fred" på Jorden være en Umulighed.

Man må derfor forstå, at der skal et mere inderligt og højere intellektuelt "Præsteskab" til end det, det autoriserede "kristne" Præsteskab, synes at udvise. Det virkelige ophøjede eller hellige Præstekald kan ikke være et blot og bart "Levebrød", den fødte Kriger eller Soldat kan gribe i sådanne Tilfælde, hvor han er født i et afmilitariseret Statssamfund, hvor der ikke er nogen særlig fremragende Position og Beundring for ham at opnå i Krigerhåndværket, og så igen kan svigte i en sådan Situation, hvor en for Staten ulykkelig Omstændighed atter har gjort Krigerhåndværket aktuelt eller midlertidigt populært.

For Skabelsen af en virkelig og absolut urokkelig Fred i Verden, må Staternes religiøse Liv og dettes Præstskab være af en så inderlig ophøjet, human og intellektuel Natur, at det står absolut højt hævet over enhver Krigs to Parter: "Angriberen" og "Forsvareren". En Magt, en Kraft og Visdom, der ikke står absolut hævet over de to Parter, deler Sindelag med enten den ene eller den anden af nævnte Parter, og kan således kun repræsentere et Ophav, der absolut må være "partisk". Hvordan skal et sådant Ophav kunne være en "retfærdig" Dommer, Mægler eller "Fredsstifter" i en Krig, hvor det hverken kan hæve sig op over Angriberens eller Forsvarens Synspunkt? – Her må det jo selv uundgåeligt være Angriber eller Forsvarer. Noget andet Stadium forefindes der absolut ikke for et sådant Ophav.

Findes der da i det hele taget noget andet Stadium i Tilværelsen? – Må ikke alle Jordmennesker nødvendigvis være "Angribere" eller "Forsvarere" af dette eller hint? – Nej, absolut ikke. *Der forekommer et Stadium i Tilværelsen, hvor Væsenernes Sindelag forlængst har ophørt med at være et Angreb på Næsten, et Sindelag så opfyldt af Forståelse af alle hans ukærlige og generende Handlinger, at man ser, at Verdensgenløseren havde Ret, da han på Korset kosmisk analyserede sine Bødler og udtrykte denne sin Analyse i det lysende Ord: "thi de vide ikke, hvad de gøre".*

Vi ser her i denne hans Situation, at han havde et Sindelag, der hævdede ham højt over Krigens to Parter og bevirkede, at han ikke var "Angriber" af sine Bødler, ligeså lidt som han var "Forsvarer" af sig selv. Det overlod han til sin evige Fader, i hvis Hænder han overlod sin ånd. Han blev virkeligt her for den, der kosmisk kunde se og høre, synliggjort som en mental Fyrste, en "Fredens Konge".

Men det er rigtigt, at den store Almenhed kan ikke fatte et sådan Sindelag, og dog er det denne mentale Tilstand, den af Hjertet begærer. Thi dette Sindelag er intet mindre end den virkelige og absolutte "evige Fred". Intet Under, at Mesteren måtte udbryde: "Mit Rige er ikke af denne Verden".

Det er dette Sindelag, der igen er det samme som "Den hellige ånd", det Sindelag, som det er hans Disciples Mission i Form af den sande og virkelige "Kristendom" at forberede, dygtiggøre og optræne "Alverdens Mennesker" i, så de senere kunde blive modne til selv at blive overskygget eller opfyldt af "Talsmanden den hellige ånd" i deres eget personlige Legeme og midt i en jordisk fysisk Tilværelse opleve den virkelige over al Krig fremtrædende forklarede Tilstand, der i Kraft af den højeste guddommelige Visdom ikke kan være "Angreb" eller "Forsvar", men derimod udelukkende er Forståelsen af, at "Alt er såre godt" og dermed oplever den fundamentale Tryghed, det således er at vide, at ens ånd, såvel som ens Næstes ånd, er i den evige Faders kærlige Favntag, ligegyldigt hvad der så end måtte ske for vore Øjne. Denne Tryghed, og kun den alene, kan være "den absolutte Fred".

Den virkelige og "absolutte Fred", såvel i det enkelte Individets Sind som i Nationernes, er altså det samme som "Den hellige ånd". Men Begrebet "Den hellige ånd" har ligesom så mange andre Begreber fra "Bibelen" eller den hellige Skrift, fået et Skær af Naivitet eller Primitivitet over sig. Dets Klang hører ikke med til den moderne såkaldte "Gode Tone". Og det er jo højst uheldigt, eftersom nævnte ånd netop er den strålende og lysende Fred i Verden, alle Jordmennesker mere eller mindre længes hen imod og tilsidst slet ikke kan leve foruden.

Men det vilde være en Fordel, ja, et overordentligt stort Plus i Krigens Afskaffelse og Oprettelsen af denne Fred på Jorden, hvis alle de Væsener, der er blevet dens officielle autoriserede Forkyndere eller Præster og Ypperstepræster, forstod, at "Den hellige ånd" er det samme som "kosmisk Videnskab", den absolut realistiske Viden om selve Verdensaltet eller "Kosmos", navnlig den Side ved "Kosmos", der udgør de jordiske Love både i og udenfor Staterne, de Love der betinger, at en "absolut Fred" umuligt kan eksistere eller blive til uden at være identisk med Opfyldelsen af dette, at "elske sin Næste som sig selv".

I samme Grad som noget Menneske mangler Evnen til at praktisere denne Opfyldelse, i samme Grad vil der mangle "fuldkommen Fred" i dets Sind og Væremåde. Det må derfor være en absolut Betingelse, at Forståelsen heraf i en større eller mindre Grad må være til Stede indenfor de sejrende Stormagter og Rollehavende i det store Verdensdrama, hvis disse virkelig skal kunne afstedkomme "en absolut Fred".

At acceptere en slagen eller knust Fjendes Kapitulation volder ingen Vanskeligheder. Denne dikterer jo næsten sig selv. Men denne Acceptation er absolut ingen Garanti for en "Verdensfred", den giver intet som helst Grundlag for, at "Krigen" virkelig er ophørt. Krigen er ikke blot en yndre Jongleren med Skydevåben, Sprængstof, Krigstanks og Bombemaskiner. Den repræsenterer også en anden vældig Kraftorganisation, som brænder, flammer eller gnistrer, selv efter at disse Mordinstrumenter er bragt til Tavshed, nemlig den Psykose, der hos Sejrherrerne eventuelt udløser sig i Magtbegær, Hævnlyst, ublu Krav om Erstatning, Undertrykkelse af den slagne "Fjende" og lignende. At en sådan Psykose ikke mere nævnes ved disse her nævnte Navne, men helst nævnes som "Retfærdighed", er kun et Glædens Tegn, thi det tyder på, at den intellektuelle Almenstandard dog er så langt fremskreden i Udvikling, at man forstår, at kun, hvad der kan gå under dette Navn, kan udtrykkes og erkendes som "Kultur", som "Humanitet" eller "Kristendom".

Det store Problem bliver derfor dette at kunne skelne, hvad der er "Retfærdighed" og hvad der er camoufleret Had eller Hævn, camoufleret Ønske om at "straffe Fjenden", Angst for ikke at få Erstatning for de af "Fjenden" påførte materielle Tab, thi det er alle sådanne Bevidsthedstendenser,

der i al Almindelighed er de absolut førende i Sejrherrernes Mentalitet. At de samme Bevidsthedstendenser ikke i en altfor udstrakt Grad vil være til Stede i de overlegent sejrende Magter overfor det slagne Tyskland, og ligeledes overfor det kommende eventuelt slagne Japan, er inderligt at håbe.

At Tyskland nu er en afvæbnet Nation, betingelsesløst underkastet Sejrherrerne, betyder, som før nævnt, absolut ikke "Fred" i Ordets bogstaveligste Forstand. Det betyder kun en foreløbig Standsning af realistiske, fysiske Våben. Det betyder kun, at det overvundne Folk er blevet en Fange med Håndjern på. Problemet bliver derfor, hvad der gemmer sig i Bevidstheden af den, der bærer "Håndjernene".

Bevidstheden består jo af Tanker, og Tankerne fødes af Oplevelser. Men hvilke Tanker et fængslet, bastet og bundet Væsen skal have, bestemmes jo så at sige udelukkende af, hvilke Oplevelser vedkommende Væsens "Fangevogtere" eller "Overmænd" giver det Adgang til.

Giver de "Fangen" Adgang til Oplevelse af "absolut Retfærdighed", hvilket de gør, hvis de har den hertil fornødne intellektuelle Udvikling, så de ved, hvad "virkelig Retfærdighed" er, så kan "Fangen"s Tanker ikke undgå at beskæftige sig med denne hans "Fjender"s Handlemåde overfor ham.

Men ved at så Retfærdighed kan man umuligt avle Had. ***Kun det, man sår, kan man vente at høste.*** "Fangen"s Bevidsthed er således en Slags mental Jordbund, i hvilken man kan så. Sår man ikke "Retfærdighed" i denne Jordbund, skal man ikke vente at høste "Fred", der jo er det samme som "Retfærdighed" på samme Måde, som "Uretfærdighed" er det samme som "Ufred". Men hvordan skulde vel også en så uhyrlig Afvigelse fra Naturens urokkelige Love, som dette måtte være, kunne finde Sted? – ***Man har da aldrig set en Mand så Ukrudtskerner og deraf avle Hvedekerner.*** Tror nogen, at dette kan finde Sted? – Hvorfor skulde så et sådant Fænomen kunne finde Sted indenfor det mentale Område? – Nej, "Freden" er også noget, der umuligt kan avles uden ved at så dens specielle Kerner. Sår man ikke den rene "Fred"s Sædekorn, men lader dem være iblandet "Ukrudt", vil den "Fred", man høster, i tilsvarende Grad også være iblandet "Ukrudt".

Det store Problem i "Verdensfreden"s Skabelse vil derfor i Dag være Behandlingen af den store "Verdensfange" Tyskland og eventuelt senere Japan. Med Hensyn til "Verdensfreden"s Skabelse kommer man ikke uden om Behandlingen af disse to store "Fanger". De udøver hver især en Kapacitet på mange Millioner Mennesker. At der indenfor sådanne to store Menneskehobe findes Genier eller vordende Genier på mange forskellige Områder i kulturmæssig Opbygning og kulturmæssig Nedbrydning er naturligvis en Selvfølge. Af den Behandling, som de to "Fanger"s Overmand, "De allierede Nationer", der igen så at sige er det samme som den øvrige Verden, giver de to "Fanger", vil det være afhængigt, hvilken af disse to Slags Genier, der skal komme til Kulmination eller Blomstring. Behandlingen kan være en sådan Undertrykkelse, en sådan Berøvelse af Frihed og Livslyst, at de kulturmæssigt nedbrydende Genier ligefrem i Lyntempo får alle sine Lidelsesfæller, de undertrykte Folkehobe, over på sin Side. Disse Folkehobe kommer til at se i disse Genier deres "Befriere" eller "Redningsmænd". Disse Genier vil nemlig på enhver tænkelig Måde opflamme deres Proselytter med fantastiske Drømme om "Befrielse", om Tilegnelsen af et kommende "Herrevælde" over Undertrykkerne. Og er der noget, et stærkt undertrykt Folk hellere vil høre og hellere vil skænke sine Tanker, sin Villie og Kræfter?

– Er ikke den i Ørkenen af Tørst segnefærdige Vandrers henrykt ved Synet af enhver Oase, med det for ham livsbetingende Vand, der måtte dukke frem over Horisonten i det Fjerne, indtil han opdager,

- at Synet kun var et "Fata Morgana", og at han ved at gå efter det, eventuelt er kommet endnu længere bort fra Ørkenens ordinære, alfare Veje til Brøndene og derfor nu må vansmægte til Døde?
- Er det ikke netop en sådan Erfaring, der i Dag er blevet Verdens mest realistiske? – Hvorfor ligger så mange af Verdens store Millionbyer i Dag i Ruiner? – Hvorfor er så eller så mange Millioner af Mennesker døde i disse Ruinhobe eller lemlæstede på Krigens øvrige Valpladser?
 - Hvorfor er så og så mange Tusinde Individer i Dag hjælpeløse Krigsinvalid? – Er det ikke en Følge af Iværksættelsen af eet eller flere nedbrydende Geniers overlegne Erobring af store Folkemassers Medhold ved Hjælp af glødende, fanatiske Påstande om Skabelse af "Befrielse", "Livsrum" og andre store "Goder"?
 - Er det ikke et Resultat af disse Geniers strålende Evne til at massesuggere eller opfanatisere Folkemængder til Udfoldelse af alle de mest uhyggelige, laveste og dyriske Urdrifter i disse Massers Mentalitet? –
- Hvordan går det dog til, at sådanne Genier ligefrem har kunnet rejse en så gigantisk Magtbølge på Usandhed, falske Løfter, indbildte Idealer, gunstig Folkestemning, at de midt i "kristne Kulturstater", hvor hvert enkelt Individ er "døbt og konfirmeret i Faderens og Sønnens og den hellige ånds Navn", ligefrem har kunnet iværksætte en fuldstændig Raceforfølgelse eller direkte Raceudslettelse, dræbe Mennesker blot fordi disse Mennesker tilhørte en bestemt Race?
- Hvordan går det til, at disse Væsener har kunnet få Magt til at tvinge Tusinder, ja, Millioner af andre Mennesker, der endog må erkendes at tilhøre deres egen Race, til Slavearbejde for sig, tvinge dem fra deres Land, deres Hjem, deres Hustru og Børn, deres Venner og Pårørende, deres Livsstilling og Interesser for på en eller anden Måde helt at skulle udnyttes i Befordringen af deres eget Folks og Fædrelands Undertrykkelse eller Udslettelse?
 - Hvordan går det til, at man pludselig kunde stille disse Medvæsener overfor Valget: enten Slavearbejde, Undertrykkelse og Nedværdigelse eller også Vansmægten eller Sejgpineri til Døde i Anstalter for Kulmination af menneskelig Grusomhed, Sadisme og Lystmord?
 - Hvordan går det til, at nogle af Jordens største og fornemste, litterære Værdier brændes på Torvene til Fordel for en Litteratur, der kun er Propaganda eller Reklame for en primitiv mental Tilstand, der for århundreder siden allerede er udlevet af Jordmenneskehedens Kerne i Form af "Besærkerkultur", "Vikingeidealer", østerlandsk "Slavediktatur" og romersk "Arenasadisme"?
 - Hvordan går det til, at de nævnte mørke Genier, midt i det tyvende århundredes moderne Kulturstater fik Magt til at kulminere i Krænkelse af Ejendomsret, manifestere Indbrudstyveri i Ordets allerstørste Betydning, Røveri af andre Staters Museers kostbareste Kunstsatte og Kulturværdier og hver især hjemføre disse som "Privatejendom"?
 - Hvordan går det til, at nævnte Genier fik Magt til, ved Hjælp af "Støjsendere", Censur, Forbud, Spionage, Angiveri, Tortur og Dødsstraf, at kunne lukke de "okkuperede" Områder eller røvede Terræner og Stater ude fra hele den øvrige Verdens Kulturudfoldelse og således spærre de undertrykte Folk inde i en "mental Kælder", hvor de åndeligt set kun kunde ernæres med de dræbende Tanker og sadistiske Foreteelser, der befordredes af Diktatorernes Magtsyge og Selvtilbedelse? – Måtte ikke enhver Form for ustabiliseret Civilisation, Kultur og Humanitet netop tilintetgøres i en sådan mental Skruestik?
 - Er det noget Under, er det nogen Mærkværdighed, at en sådan kulminerende Vildfarelses Virkninger og Misbrug af Magt tilsidst absolut måtte føre sine Ophav til Selvmord, store Masser af

sine Tilhængere til Krigsforbryderne's Skafot, Ligene af andre Masser, som gammelt Skrammel, til store "Lossepladser" i Form af uindviede, kæmpemæssige Fællesgrave og efterladende en overordentlig stor Part af den overlevende Almenheds Individuer som fordummede Stakler og Invalider, endnu uvidende om, hvad det er, der i Virkeligheden er sket? – De er overladt til Sejrherrernes Nåde og Barmhjertighed, mange har foreløbig kun Ruinhobe til Boliger og får deres daglige Mad opdelt i Rationer, der ikke er baseret på, hvor meget de kan spise, men derimod hvor meget, der overhovedet er tilbage at dele af Mad i Verden. At sådanne Mennesker, som i mange Tilfælde er blevet ribbet for alt: Ægtefælle, Børn, Hjem og Livsstilling og andre af de Ting, der for dem gjorde Livet værd at leve, har mistet al Evne til at tro på Livet og dermed mistet al Arbejdslyst og Glæde ved at være til, og nærmest er på Selvmordets Rand, turde vel heller ikke være ufatteligt?

– At der rundt om i det store Dramas Områder, de fra "Okkupationen" nu frigivne Lande, i Dag findes mange ædle Mennesker, der faldt for den store Propaganda-lavines Foregøgling af den ny frembrusende Magt som "Idealisme", uden at de derfor har bedrevet noget ukærligt, været "Landsforræddere", "Angivere", "Stikkere" eller på anden Måde været Tilhængere af samme "Idealisme"s bloddryppende og nedtromlende Side, er naturligvis også en Kendsgerning.

At sådanne Mennesker, der i Kraft af deres kærlige Sindelag, er holdt borte fra de bloddryppende Handlinger og derfor kun har været en Slags "passive" Medlemmer af den dem foregøglede "Idealisme", kan naturligvis ikke skæres over den samme Kam som alle de, der med Liv og Sjæl er gået op i Myrderiernes, Terrorens, Stikkervirksomhedens og Raceudslettelsens Manifestationer.

Det er at håbe, at dette må komme til Almenhedens Forståelse og Kundskab i en noget højere Grad, end det hidtil har været Tilfældet, thi ellers vil denne Almenhed, der dømmes på blot og bar løse Rygter, i en altfor høj og tydelig Grad afsløre eller kompromittere sig selv som værende i Slægt med den Ideologis Principper, som den netop dømmes og anklager ovennævnte Væsener for at tilhøre.

Men det store Problem for Jordmenneskeheden af i Dag er stadig selve den virkelige årsag til, at det store Verdensdrama således har kunnet iværksættes af nogle ganske få Individuer. *Hvad det virkelig er, der har bevirket, at disse Individuer har kunnet få en så overordentlig Magt, at de kunde bringe hele Jordmenneskehedens normale Kultur og Sjæleliv i Fare, er stadig et uløst Mysterium for den store Offentlighed eller Almenhed.*

At Dyrene kæmper med hverandre og betragter fremmede Raser som Dødsfjender er ganske naturligt. De har ikke Intellektualitetens strålende Begavelse eller Tænkeevne. De kan således ikke som Kulturmenneskene følge Solens og Stjernernes Gang eller lade Elementerne arbejde for sig. De har ikke Indsigt i Udviklingens eller Evolutionens Foreteelser. De har kun lige akkurat deres naturlige Forsvarsvåben, deres Klør og Tænder, deres Listighed eller Snedighed, deres Camoufleringsevne og lignende. For disse Væsener er der ingen Vej til Opretholdelse af Livet udenom Benyttelsen af disse medfødte organiske Foreteelser.

Men Mennesker, der benytter sig af de samme dyriske Foreteelser og Metoder, om end i en noget ændret Form, hvor Tænderne og Klørene, som Kampmiddel, forlængst er blevet overtrumpet og afløst af de moderne mekaniske og kemiske Krigsvåben, skønt de samme Væsener er i Besiddelse af mirakuløse intellektuelle Kræfter, er absolut ikke virkelige "Kulturmennesker". De er endnu i en overordentlig stor Udstrækning "primitive Naturmennesker". ***De er Repræsentanter for selve Dyrerigetets Kulmination.***

Vi har således her Virkningerne af de nedbrydende Geniers Udfoldelse og Medhold hos Folkemasserne. Men hvordan går det da til, at sådanne Genier i Nedbrydning af Kultur og Humanitet kan få en så overdådig Magt, at de kan vildføre hele Folkemasser, hele Verdensriger? –

Ja, først og fremmest er det naturligvis, fordi der på Bunden af disse Folkehobes Bevidsthed, under den kristne og buddhistiske Overflade endnu ligger Tendenser i Retning af en Hævn- eller Straffelyst, der i særlige givne Situationer kan bringes til atter at flamme op, blive til en total Ødelæggelseskraft. Men hvordan er de givne Situationer opstået?

– Hvad har foranlediget dette vældige Masseopbud af Mordenergi? – Ja, her vil man vel svare: "Erobringslyst, Lysten til at være et "Herrefolk", hvilket igen vil sige, et Folk, der ikke på nogen som helst Måde skal kunne blive Genstand for Undertrykkelse eller Gene fra noget andet Folk, men derimod kan befale og byde over disse".

Og Spørgsmålet bliver: "Har der da været en sådan Undertrykkelsestendens eller Udfoldelse af Gene fra de Folk eller Stater, som man for enhver Pris lige ind til Døden ønskede at overvinde?"

– Ja, helt at benægte, at en sådan Tendens i større eller mindre Grad har været til Stede, vil ikke være at udtrykke den absolutte Sandhed. Men det behøver ikke at betyde, at de pågældende Stater har været sig dette helt bevidst. Selvfølgelig vil denne Tendens have været camoufleret som "Retfærdighed". Dette Begreb har altså dækket over noget, der virkeligt kunde få Hadets og Erobringslystens Fakkelt til at flamme op med en sådan Voldsomhed, at Verden ligefrem krampagtigt til det yderste måtte anspænde sig for ikke at gå under i Hadets ødelæggende, lemlæstende, terroriserende og dræbende Lavine.

Tror man en så voldsom Mord- og Terrorlavine kommer ganske uskyldigt og tilfældigt til en Klode eller Verden? – Hvis man tror det, så er Idealerne, der går ud på at blive "Herrefolk", jo ganske strålende. Hvis Livet ingen virkelige Love har, men er blot og bar Tilfældighed, ja, så må det mest logiske jo dog være, at Mennesket udnytter den "Tilfældighed", det selv er indhyllt i. Hvis det ganske tilfældigt på Gaden finder en Tegnebog (norsk=lommebok), med et stort Beløb, en Millionformue, vil det jo være meningsløst ikke at beholde den. Hvis "Tilfældigheden" sætter det i Stand til at dræbe andre Mennesker, hvis Goder og Værdier det da måtte være Arving til, vilde det jo være totalt meningsløst ikke at skaffe sig disse Væsener af Vejen.

Hvis Livet er "Tilfældighed", vilde det jo være meningsløst ikke at bruge sin Forstand til netop at udnytte og gribe disse "Tilfældigheder". Hvad skulde man ellers med Intelligens? – Denne Evne vilde jo være total meningsløs, hvis man skulde bruge den til at modarbejde de "Tilfældigheder", der netop er i ens Favør, ligegyldigt hvor mange Venner eller Fjender man så end måtte dræbe, ligegyldigt hvor mange Tårer og Lidelser, man så end dermed måtte komme til at frembringe hos andre Væsener.

Måtte ikke Samfundsordningen i Kraft af en sådan mental Indstilling afføde en permanent "Krigsskueplads"? – Og den herskende Samfundsmoral måtte jo blive denne: "Jo blodigere Krig desto højere Kultur". Er det ikke netop en sådan Ideologi, vore nordiske Forfædres Bersærkerkultur var baseret på? – Er det ikke netop forlængst blevet en Kendsgerning, at denne "Vikingemoral", denne "Naturmenneskementalitet" eller dyriske Livsform ikke mere var tilfredsstillende for de mest fremskredne eller udviklede Jordmennesker? – Hvordan skulde ellers "Kristendommen", med dens Antikrigsindstilling og Næstekærlighedslove eller Humanitetspåbud, være blevet autoriseret Statsreligion? – Er det ikke denne religiøse Ideologi, der bevirker, at alle de krigsførende Magter ikke på nogen som helst Måde vil vedgå sig at være den "angribende" Part?

– De påberåber sig alle uden Undtagelse, at de kæmper i "Forsvaret"s Tjeneste. **De føler alle, at en "Angrebskrig" ikke mere giver Hæder, Ordensdekorationer og Helteværdighed til dens Udøvere, hvis den ikke kan doceres som en "Forsvarskrig"**. Så langt fremme i Kulturudvikling er Jordmenneskeheden dog, at den ikke på nogen som helst Måde accepterer en "Angrebskrig" som identisk med "Retfærdighed". Kun i Tilfælde af "Nødværge" eller "Forsvar" vil en Krig endnu kunne blive accepteret som et Ideal.

Alle, der i Dag fører Krig, må derfor for enhver Pris dokumentere denne som "Forsvarskrig". Det store Problem i Bedømmelsen af en Krig i Dag bliver derfor dette at finde "Angriberen". Alle Parter i en Krig vil derfor med størst mulig Kraft dokumentere sig selv som "Forsvarer" af sit eget "Livsrum", sin "Kultur" og sit Folks Beståen. At en sådan Dokumentation ikke kan være helt rigtig for alle Parter er naturligvis givet. Den må for nogle Parters Vedkommende være falsk. Der må i det mindste være een Part, der er "Angriber", thi ellers vilde der jo ikke være noget at "forsvare". Og uden "Angreb" og "Forsvar" er en "Krig" jo totalt umulig.

Da Menneskeheden ikke desto mindre lige har gennemlevet Verdens største Krig, et mentalt Jordskælv, der endnu vibrerer, flammer og lyner over visse Dele af Jorden, bliver det dermed en Kendsgerning, at der både findes en "Angriber" og "Forsvarer" indenfor denne "Krig". *Men hvem af de krigsførende Parter, der er den virkelige "Angriber" eller "Forsvarer", er måske ikke helt afklaret for den store Almenhed.*

Hvem, der er "Sejrherren" i nævnte Krig, er derimod ikke mere noget Tvivlsspørgsmål eller Problem for nogen. Og det er netop det mest vigtige i denne vor Analyse. Hele Menneskehedens fremtidige Vel vil jo netop udelukkende være afhængig af denne "Sejrherre". Dennes mentale og fysiske Indstilling vil være totalt afgørende, om der mere skal blive Mulighed for en Storkrig imellem Nationer og Stater. **Denne "Sejrherre" har en så verdensomspændende Magt og Autoritet, at det ligger fuldstændigt indenfor hans Mulighed at kunne bestemme "Krig" og "Fred" for hele den ganske Verden.**

Tænk, hvilket umådeligt Ansvar, der er lagt på de førende Personligheders Skuldre indenfor de store Stater eller Magter, der i Dag udgør denne verdensomspændende "Sejrherre". *Hvis denne "Sejrherre"s mentale Struktur er således, at den totalt er fri for "Angrebsbevidsthed", vil Menneskeheden gå en strålende lys og lykkelig Fremtid i Møde.* Hvis den nævnte "Sejrherre" er fri for "Angrebsbevidsthed", har han absolut kun een Interesse, nemlig Skabelsen af en absolut "Fred" for alle Stater og Folk i Verden.

At være fri for "Angrebsbevidsthed" er det samme som at være total "uselvisk". I samme Grad som denne "Sejrherre" derimod endnu har "selviske" Interesser og med sin Magt fuldbyrder dem, er han "uretfærdig". Dyrkelse af "selviske" Interesser vil aldrig kunne foregå uden på en større eller mindre Bekostning af andres Ret til og Glæde ved at være til. At berøve en større eller mindre Del af andres Ret til at være til kan således ikke undgå at være det samme som "Uretfærdighed". *Men at være "uretfærdig" er igen nøjagtig det samme som at "angribe"*. Man udøver jo dermed Attentat på andres Frihed og Ret til og Glæde ved Livet. Men at "angribe" vil igen føre til "Forsvar" overfor "Angriberen" og dermed gøre Krigen til en blodig Kendsgerning. Hvis nævnte "Sejrherre" derfor i sin Indstilling overfor den overvundne "Fjende", som nu er hans "Fange", er "uretfærdig", vil det altså betyde, at han udløser et "Angreb" på denne sin "Fjende". Og et "Angreb" vil uundgåeligt skabe "Forsvarsbevidsthed". En Dag vil den "angrebne" blive så stærk, at Undertrykkeren vil blive slået. **Det er tåbeligt at tro eller at have Tillid til, at en "angribende" Part i det uendelige kan**

blive ved med at "angribe", hvilket altså vil sige: udløse "Uretfærdighed" over nogen. Forsynet, Naturen eller Karmalovene vil altid uundgåeligt komme den "uretfærdigt" behandlede til Hjælp og befri denne for åget og knuse Undertrykkeren. Der findes ikke den "Sejrherre", der ikke før eller senere vil blive knust af sin egen eventuelle "Uretfærdighed" eller den Slavelækning, han opretholder overfor andre Væsener, ganske uafhængig af hvor stærk og overlegen han så end måtte være i Dag, og ganske ligegyldigt hvor svag og hjælpeløs hans Offer eller Fange ligeledes i Dag synes at være. Her gælder det mere end i nogen anden Situation det gamle Ord: "Hvo, som synes at stå, se vel til, at han ikke falder".

"Verdensfreden"s Virkeliggørelse vil således i Dag være totalt afhængig af, hvor "uselvsk" "Sejrherren" (de allierede Nationer) i Dag er overfor den kapitulerede og afvæbnede "Fjende". I samme Grad som "Sejrherren" er "selvsk" og med sin Magt tilfredsstillende denne "Selvskhed"s Begær på den slagte "Fjende"s Bekostning, manifesterer han "Uretfærdighed" overfor samme "Fjende". Og denne Manifestation er altså det samme som et "Angreb", der, som før nævnt, igen vil skabe "Forsvar" og dermed "Krig".

Med "selviske" Interesser vil "Sejrherren" således uundgåeligt begynde at opbygge eller skabe en ny "Krig". At disse "selviske" Interesser opfattes og doceres som "Retfærdighed", forandrer intet som helst, i denne Opbyggelse af "Krig", tværtimod, det er jo blot en ny Tilføjelse af Uretfærdighed, krigsmæssig "Propaganda" eller "Camouflage", ved hvilken "Sejrherren" opretholder sine "selviske" Interessers Tilfredsstillelse på den slagte eller overvundne "Fjende"s Bekostning, selv om han endog er i god Tro.

Det er rigtigt, at det her kan være svært at skelne, hvad der er "Retfærdighed", og hvad der er "Uretfærdighed" i "Sejrherren"s Behandling af den overvundne. Det er jo en Kendsgerning, at den overvundne "Fange", hvilket altså her vil sige: "Diktaturet"s eller "Magtvældet"s svorne Tilbedere og Udøvere, før de blev besejrede, har manifesteret Myrderier af kolossale Dimensioner overfor andre Mennesker foruden at have tvunget andre Folk og Stater til Slavearbejde for sig. De har ligefrem befordret en hensynsløs Tortur og Udslættelse af, ikke blot Medvæsener med en anden "politisk" og moralsk Anskuelse, men også ganske upolitiske og neutrale Væsener, udelukkende kun af den ene Grund, at de formentes at tilhøre en anden Race, var "Jøder".

Det er rigtigt, at en rædselsfrembydende Sadisme, en kronisk Moralsygdom, beherskede til en vis Grad de Lag af Jordmenneskeheden, der i Dag er bastet og bundet som de Allieredes "Krigsfange". Og det er rigtigt, at det kræver en meget høj intellektuel Standard at kunne beherske "Gengældelsestrangen", "Hævnlysten", overfor disse Lags såkaldte "Forbrydelser" imod Menneskeheden. Men det fritager ikke "Sejrherren" eller disse allierede Nationer for nogen som helst af de tilsvarende krigsmæssige og ufredelige Eftervirkninger af den Hævn eller Gengældelse, som nævnte Hævnfølelse eller Gengældelsestrang eventuelt lader komme til Udløsning, ligegyldigt hvor godt man så end bevidst eller ubevidst har camoufleret denne Udløsning som "Retfærdighed" eller virkeligt tror, at den er fuldstændig "berettiget".

Sandheden er uafviseligt den, at de Allieredes "Fange" jo er Lande og Folk, der endnu kunde lade sig svinge med af en fortidig "diktatorisk" Mord- og Drabsideologi udvisende en vis Grad af Sadisme. De blev derfor, for den øvrige Del af Jordmenneskeheden eller det samlede Samfundslegeme i Verden, der jo allerede repræsenterede Højintellektualitetens begyndende Udviklingsstadier, en lige så stor Ulykke og livsfarlig Sygdom, som de vilde have været en glimrende Velsignelse for en Jordmenneskehed på ganske uintellektuelle og primitive

Naturmenneskestadier, hvor Moralen endnu slet ikke drejede sig om Udvikling af Intellektualitet eller Humanitet, men hvor Livsbetingelsen udelukkende bestod i en rå og brutal Albuen sig frem over Næstens Liv og Førlighed, og hvor denne Albuen sig frem derfor var Vejen til "Valhal", Datidens "Himmerige" eller højeste formentlige Livslykke.

Men da denne dyriske Tidsalder jo er forbi for den største Part af Jordmenneskehedens samlede Organisme, der i Virkeligheden nu kun kan opnå mental Sundhed i Skabelsen af Humanitet eller højintellektuel Kultur, er det ikke så mærkeligt, at dette Jordmenneskehedens Samfundslegeme krympede sig, gjorde Modstand imod, indkredsede og indkapslede de "syge Lag" i dets Område for derigennem at begrænse og svække Sygdommens Virkninger og opnå "Helbredelse". *Det er egentlig kun den samme Naturlov, der her har gjort sig gældende i det samlede Samfundslegeme, som den, der gør sig gældende i vor egen Krop overfor opståede Usundheder og Fremmedlegemer.* Her søger den sunde Del af Kroppen også at gøre Modstand imod det abnorme, imod de skadelige Elementers Indflydelse. Hvordan skulde vore Sår og Sygdomme ellers læges? – Hvordan skulde der ellers være noget, der hed "Helbredelse"?

–Og ligesom vor egen Krop, ligesom Naturen selv ikke på nogen som helst Måde søger at pine, plage og udnytte "syge Områder" i Organismerne, men derimod gør alt, hvad der står i dens Magt for at helbrede disse, føre dem frem til deres retmæssige Kapacitet og Mission i Samarbejdet med den øvrige Organisme, i Skabelsen af dennes sunde Velbefindende og Beståen, således kræver Naturen eller det samlede jordmenneskelige Samfundslegeme også, at dets "syge Områder" ikke mishandles, men må plejes på en sådan Måde, at de hurtigst muligt bliver sunde og raske, får deres Førlighed tilbage, så de atter kan komme til at bære deres Del af Opretholdelsen af samme Samfundslegemes sundeste Velfærd og lykkelige Beståen.

Og hvad er dette Samfundslegemes sunde Velfærd og lykkelige Beståen andet end den "evige Fred", Jordmenneskeheden netop hungre og tørster efter?

–Jordmenneskehedens "Samfundsorganisme" har altså fået sig et næsten dødeligt eller livsfarligt "Sår" i Form af alle de "kapitulerede Lande", der har mistet deres Førlighed. *Så længe disse Lande ikke er bragt tilbage til en Tilstand, der er normalt betryggende for hele "Organismen"s Vel, vil Jordmenneskehedens Almenbefindende være sygeligt eller abnormt.* Den nævnte Menneskehed vil indtil da umuligt kunne opnå den totale fuldkomne Glæde ved Livet eller sin egen Eksistens, der hedder "den varige Fred". Den har ganske vist fået Bugt med selve "Ondet"s overfladiske eller ydre Virkninger og Kraft. Med sit vældige Opbud af operative Kræfter fik den endnu raske Del af "Organismen" (de allierede Lande) standset eller indkapslet og begrænset de syge Kræfter (den fortidige Bersærkerideologi eller Diktaturet) og satte med sin Krigsmaskine en Bom for "Sygdommen"s videre Udbredelse. *Og i Kraft af denne Egenskab er det, at vi kan udtrykke de allierede Lande som "Sejrhherren" i denne Verdens største Krig.*

Men da "Sejrhherren" jo kun udgør den endnu raske Del af en "Organisme", og de kapitulerede og overvundne Lande, der ligger i Ruin, Armod og Elendighed, er en syg Del af denne "Sejrhherren"s "Organisme" eller "Legeme", forstår man således her, hvor alvorligt påkrævet det vil være for denne "Sejrhherre" at behandle, passe og pleje denne "syge" Del af hans egen "Organisme" godt. Den "syge" Del af nævnte "Organisme" er store, åbne "Sår". Og i åbne Sår er der alskens Mulighed for Opståen og Udvikling af "Betændelse", der kan brede sig helt over i den "raske" Del af "Organismen" og dermed i allerhøjeste Grad være livsfarlig. At det jordmenneskelige

"Samfundslegeme" under en sådan Situation umuligt kan udtrykkes at repræsentere "Fred" eller normalt Velvære, vil her være åbenlyst for enhver.

Da denne "Sejrherre" ikke kan "gå til en Læge" eller "blive behandlet" på noget Sygehus", vil der absolut ikke være nogen som helst anden Udvej end denne, at han må være sin egen "Læge" og "Sygepasser". Det er rigtigt, at han i denne sin Egenskab har måttet "operere" på sig selv. Som "Operationskniv" har han måttet bruge Kanoner, Bomber, Maskinpistoler, Tanks og Krigsskibe etc. Han havde dermed haft Held til at få standset "Sygdommen"s overfladiske Virkninger. Imellem ham og den totale Helbredelse, Opnåelse af den fuldkomne Sundhed (Freden), vil der således nu kun være tilbage at få "lægt" "Sårene". Naturligvis må "Sejrherreren" endnu bruge forholdsvis stærke "Desinfektionsmidler" (Diktatur og strenge Spærringer og Forbud imod Skabelsen af Krigsmateriel og Krigspropaganda i de syge Zoner) for at hindre "Fremmedbakterier"s Udvikling i "Sårene". Men denne Foranstaltning er ikke nok. "Sårene" må også "forbindes", beskyttes imod Kulde, ja, pakkes ind i Vat, hvis det er nødvendigt. Med "Dødkød" eller "Koldbrand" i "Organismen" vil Oplevelsen af et sundt og normalt Velvære (Freden) være umulig. Og med et unormalt Almenbefindende vil søvnløse Nætter og dermed dårlige Nerver og Brugen af Sovepiller træde til og i endnu stærkere stigende Grad underminere den samlede "Organisme", føre denne imod Undergang eller Død.

For de allierede Nationer, der jo i Dag er "Sejrherreren" eller Koncentrationen af og Sædet for Jordmenneskehedens tilbageblevne endnu forholdsvis raske og sunde Villen og Kunnen, er det således ikke nok, at de har diktatorisk Magt over "Fjenden", ja, dette kan endda være højst uheldigt, hvis den ikke netop bliver benyttet til at "helbrede" med, men derimod mere til stadigt at rive "Sårene" op med og dermed bevirke unyttige og skadelige eller ødelæggende Blødninger og Fare for nye "Betændelsesarter". Det gælder her ligesom ved et hvilket som helst andet Sår i en Organisme, at det ikke må rives op eller pilles i Stykker.

"Sejrherreren" må således forstå, at "Operationskniven" (Krigsvåbnene) ikke kan være det endelige Middel. Så længe denne "Kniv" skal bruges, må der stadigt blive åbne "Sår". Det er livsbetingende for "Sejrherreren" at nå frem til at kunne undvære "Operationskniven".

Men hvordan nå frem til dette? – Jo, ved at pleje "Sårene" (de kapitulerede Lande) således, at "Fremmedlegemer", "Betændelser" eller "Bullenskab" (et uudslukkeligt Had og Fjendskab imod Sejrherrerne) ikke opstår i disse. "Operationskniven" er jo udmærket i særlige grove Tilfælde, men man kan ikke i det uendelige blive ved med at skære. *"Ondet" må bringes til ikke at komme igen, så "Operationen" kan blive overflødig.* Før er Sundheden og Førligheden ikke oprettet.

Vejen til en fuldkommen Verdensfred vil altså udelukkende betinges af, at man forstår Verdenssituationen, således som den i sin kosmiske Analyse virkelig forekommer. **Af nærværende Analyse fremgår det tydeligt for os, at Menneskeheden udgør en samlet Organisme.** Af denne Organisme er en Del fremtrædende som forholdsvis "sund" og "rask" (de allierede Nationer), medens en anden fremtræder for os som meget "syg" og "nedbrudt" (de kapitulerede Aksemagtslande). Ifølge de gældende Omstændigheder vil den førstnævnte Del være at udtrykke som "Sejrherreren" og den sidstnævnte Del af Menneskeheden som denne "Sejrherre"s bastede og bundne "Fange". Situationen har tilspidset sig således, fordi de to Dele af "Organismen" har været i Krig med hinanden, har været i Færd med efter bedste Evne at befordre hinandens Undergang. Men når to Dele af een og samme Organisme søger at befordre hinandens Undergang, er samme Organisme syg. Og den samlede Jordmenneskeheds Samfundslegeme eller Organisme har således været meget syg og er endnu i en vis Udstrækning stærkt bundet af denne "Sygdom".

"Helbredelsen" er endnu kun på et Stadium, hvor den sunde og endnu levedygtige Del af Organismen (de allierede Nationer) har fået indkapslet og dermed standset det syge og abnorme Felt, men "Sårene" (de kapitulerede Landes midlertidige fortvivlede Situation med Ruinhobe, Ernæringselendighed, Selvmordsepidemier og alle de øvrige Eftervirkninger af deres Nederlag) er endnu åbne og livsfarlige. I denne sin syge eller abnorme Tilstand råber Jordmenneskeheden kun på een Ting, nemlig "Helbredelse". Men den bruger ikke dette Udtryk for sit Råb. Dette kendes derimod hovedsageligt kun under Begrebet "en varig Fred".

Årsagen til denne Jordmenneskehedens mentale og fysiske Sygdom har sin Rod i en Efterdønning af en i Menneskeheden forlængst udlevet fortidig Tradition, der kom til Udløsning i Form af "Diktatur".

"Diktatur" er, hvor det ikke befordres af "indviede" Væsener i Form af et uselvsk, samfundsbeskyttende Enevælde eller Kongedømme for et uvidende eller mentalt hjælpeløst Folk, anmassende og ganske upåkrævet i et intellektuelt og i "Demokrati" allerede stærkt udviklet Samfund, hvor det udelukkende kun kan få Fodfæste ved Hjælp af brutal, rå, dyrisk Magt og falsk Propaganda. Der er det et "Angreb", et "Overfald", et "Vildskud" på Menneskehedens mentale Udviklingsbane. Men når det er et "Vildskud", hvilket altså vil sige, at *det er noget, Menneskene forlængst har udlevet*, således at de Omstændigheder og Forudsætninger, der engang berettigede det, ikke mere eksisterer eller forekommer, er det en "Abnormitet", ja, endog en meget skadelig eller livsfarlig "Sygdom" for ethvert intellektuelt udviklet eller "demokratisk" fremskredent Samfund.

Ethvert sådant Samfunds Inficering af Diktatur betyder Døden for ethvert Individets Udvikling af Frihed og Selvbestemmelsesret. *Det betyder Tilintetgørelse af alle de Veje, der fører imod Dyrkelse af Humanitet, højintellektuel Kultur, fører til Kunstens og Videnskabens Tinder. Det er "Dyret"s plumpe Forsøg på at sætte skarpe Tænder, Klør og Giftkirtler eller Hadets Våben i Form af Kanoner, Bomber og Sprængstof på en Samfundsorganisme, Guddommen eller Almagten allerede forlængst har begyndt at forme i "sit Billede" og dermed overflødiggjort disse barbariske dræbende Våben.*

Med den begyndende Udfoldelse af Næstekærlighedens mangeartede, funklende og strålende Genialiteter og lysende intellektuelle Aspekter i Videnskab, Kunst og kollektiv Samhørighed, ånd og Kultur i Form af et begyndende "Demokrati" kan Diktatur og Mordvåben kun være af det "Onde".

Det er ikke så mærkeligt, at "Diktaturet" blev en Mare for Verden, blev en af "Dommedagen"s voldsomste Krampetrækninger. Årsagen til Verdensdramaet var altså en Opblomstring af en hundredtusindårig, forældet og døende Ideologi, men midlertidigt opfrisket og befordret af sadistiske, magtsyge Genier i Massesuggestion, falsk Propaganda, Tortur, Henrettelse og Raceudslættelse.

At disse Væseners Virkefelt og Atmosfære i en intellektuel Verden, der allerede var langt fremme i Udvikling af "Demokrati" og i stor Udstrækning var nået frem til at sætte Ret i Stedet for Magt, kun kunde blive et "Sygdomsfelt" i nævnte Verden eller Menneskehedens Samfundslegeme er temmelig selvfølgelig for den udviklede Forsker.

Jordmenneskehedens samlede Organisme blev altså "angrebet" af en underminerende "Sygdom". Men takket være dens sunde og i Forvejen omfattende "demokratiske" Natur fik den standset "Ondet"s Udvikling. Men "Sårene" er tilbage. Og det er absolut nødvendigt, at "Sejrherreren" forstår,

at de netop befinder sig i hans eget "Samfundslegeme", hans egen "Organisme", og at de ikke tilhører hverken en anden Menneskehed eller en anden Klode, thi hvis han ikke forstår dette, men stadig tror, at disse Terræners Behandling ikke kommer den øvrige Verden ved, vil han ikke behandle "Sårene" med den Ømfindtlighed, som er nødvendigt for deres "Helbredelse".

Hvis han i overvejende Grad kun er indstillet på de obskure Manifestationer, som udløstes fra de omfattende "syge" Områder og tror, at en tilsvarende passende Terror og mørk "Straf", Undertrykkelse og Tvang er Udtryk for den højeste Udløsning af "Retfærdighed", vil det kun afsløre, at han selv er inficeret med samme mørke Sindelag, med samme mørke Mentalitet som den, der frembragte og udløste "Sygdommen". Og det vil kun være et Tidsspørgsmål, hvornår hans i Dag endnu tilsyneladende "raske" Terræn *ligger under for Karmas Love* eller Gengældelsens Gru, er blevet til rygende Ruinhobe, Invaliditet og Nedværdigelse. **Hvordan skulde den, der selv er en "Sygdomsbacille", kunne skabe andet end "Sygdom".**

– "Freden" er et Afkom af "Freden". Hvordan skal den, der i sig selv er "Ufred", er selve "Krigen", kunne avle andet end "Krig"?

– Karmalovene og Formeringslovene er identiske. Et "Pattedyr" kan ikke være Afkom af en "Fugl", og en "Fugl" kan ikke være Afkom af et "Pattedyr". "Hunde" føder ikke "Kattekillinger", og "Mennesker" føder kun "Mennesker". Hvis den jordmenneskelige Samfundsorganisme skal blive rask og opnå den totale, mentale Sundhed, som Menneskene råber på under Begrebet "Fred", da må "Sejrherren" varetage sin "Sårbehandling" med den allerstørste Hygiejne og Kærlighed. Han må for enhver Pris forhindre Krigspropaganda og Fremstilling af Våben.

Han må med umådelig fast Hånd lade alle disse af den falske Propaganda forvirrede Mennesker blive stedet Ansigt til Ansigt med "Humanitet", "demokratisk" Kultur og Civilisation igennem alle Former for Kulturspredere, Film, Teatre, Universiteter, Skoler og Lærestalter. Han må lade dem vederfares "demokratisk" Frihed, Forståelse og Adgang til kulturmæssige Samfundsgoder og dermed genskabe disse Væsners tabte Tro på og Tillid til den øvrige Verdens Velvillie og fuldkomne "demokratiske" Indsigt.

Han må bandlyse alt, hvad der minder om Indignation, Had og Begær efter Hævn for Fortiden og derved udvikle et sandt Venskab mellem sig og "Fangen". Hans "Erstatningskrav" må være af en sådan human Natur, at det ikke bliver Udtryk for en Hævnakt eller økonomisk Spændetrøje, der holder "Fangen" og dermed den tilsvarende Del af "Samfundsorganismen" nede i både fysisk og mental Forsumpning. Han må skabe Sympati for sig selv hos den fangne "Fjende". Uden denne Kunst vil "Sejrherren" umuligt kunne overvinde "Fjenden" og opnå den absolut totale og endelige "Sejr" over denne. Han vil derimod selv kun være en ny "Angriber" på Kultur og Civilisation, lige meget i hvor høj Grad han så end tror om sig selv at være "retfærdig" overfor "Fjenden".

Jo mere hans Behandling af den fangne "Fjende" er lig den sadistiske Manifestation, som "Fjenden" i sin Tid lagde for Dagen, desto mere er hans Væsen jo af samme Natur som "Fangen"s. Men jo mere de er af samme Natur, desto mindre kan den fangne "Fjende" jo lære af "Humanitet" hos "Sejrherren". Hvordan skal den fangne "Fjende" så komme til at se sin Overmand i et andet Lys end det "fjendtlige"?

– "To hårde Sten maler ikke godt sammen". Skal "Fangen" og dermed den "syge" Del af Jordmenneskehedens "Organisme" forandre moralsk Indstilling, må han lære en ny Moral at kende. Hvis han ikke skal blive ved med at tro, at "Sejrherren" er en "Fjende", der kun vil eller kan betragte bloddryppende Hævnafter i Form af Tortur og Dødsstraffe som "Retfærdighed", kan han jo aldrig

komme til at forstå andet, end at Modparten (Sejherren) netop var den mørke og uretfærdige Magt, som han ifølge sin Opdragelse og den falske Propaganda på Forhånd måtte antage, og af hvilken Grund Diktatorerne havde fået ham (Fangen) med i Krig.

Han vil således aldrig lære at forstå, at "Demokrati" skulde være noget, der var mere ophøjet og ædelt, end den diktatoriske fortidige Helteideologi, han selv repræsenterede. Set igennem mørke Fængsler, Tortur og Nedværdigelse, Hån, "Straf" og Henrettelse bliver "Demokrati" lige så lidet flatterende som ethvert andet Samfundssystem, der udelukkende kun kan holdes gående ved sådanne middelalderlige, uintellektuelle og direkte fordummende Gabestokkesystemer.

Hvad kan det nytte, at et Samfund er blevet udviklet i "demokratisk" Retning og allerede har indført mange herunder henhørende sociale Forbedringer, når de holdes skjulte for dem, der netop har Brug for direkte at opleve og blive Vidne til dem? – Den pæne lovlydige og meget "demokratisk" indstillede Borger behøver ikke i nær så høj Grad som "Fangen" (de kapitulerede Lande) at få disse demonstreret. Er det ikke netop den "syge", der har Læge behov?

– Men ham giver man, hvis man da i det hele taget lader ham leve, blot et falsk Billede af "Demokrati", et mentalt Spark, en kold Skulder og påklitrer ham Prædikatet: "Uværdig til al fremtidig menneskelig Tillid" og kalder dette "Retfærdighed". Er denne Dom ikke afslørende en fantastisk Naivitet? – Hvem kan dømme et Menneske fra Tillid? Tillid er jo ikke noget, der er en Villiesakt. Har man en Gang fået Tillid til et Menneske, kan man jo umuligt miste den, uden ved at Vedkommende selv skuffer denne. En Tillid, der lader sig skuffe ved andres Sladder eller Bagtalelse og nu ved det nye lovmæssige Påfund, har aldrig nogen Sinde været fundamentalt stabiliseret, har aldrig været helt virkelig. Men en Tillid der ikke har været helt virkelig, og man derfor i Realiteten aldrig har haft, kan man da ikke miste, ligesom man naturligvis heller ikke pludselig kan få en fundamental Tillid til et Væsen, før man har fået absolutte Erfaringer eller konkrete Beviser for, at man absolut kan stole på nævnte Væsen. Det er rigtigt, at Vedkommende kan have "Anbefalinger" fra den eller den Autoritet, men disse kan absolut kun være "abstrakte" for os. De siger os allerhøjst, at Vedkommende ikke har svigtet nævnte Autoritets Tillid. Men at et Væsen ikke har svigtet et andet Væsens Tillid, kan umuligt være Garanti for, at Vedkommende aldrig nogen Sinde vil svigte os. En sådan konkret Garanti og den heraf følgende absolutte Tillid opstår først der, hvor den er blevet en realistisk Oplevelse og dermed en urokkelig Kendsgerning for os. Og er den først blevet en Kendsgerning for os, lader den sig ikke rokke af nogen som helst Myndigheds eller Domstols Påstand om, at Vedkommende er "uværdig til al menneskelig Tillid".

Den menneskelige Tillid i sin her skildrede, absolutte Form hører med til de Ting ved et Væsen, der er hævet over Lov og Dom, thi deri har sin Rod forankret i virkelig "Næstekærlighed", og denne kan som bekendt ikke lade sig rokke af sit Objekts uheldige Skæbne, thi den forstår, og "dømmer derfor ikke".

Da den absolutte Tillid, som ovenfor nævnt har sin dybeste Rod forankret i "Næstekærlighed", er den i allerhøjeste Grad en "demokratisk" Egenskab. At et "demokratisk" Samfund opretter en Lov, ved hvilken det dømmer sine Medlemmer til at miste sine "demokratiske" Egenskaber vilde være højst komisk, hvis ikke det netop i så høj en Grad var "udemokratisk", ja, var en Sabotage på selve "Tilliden" til det "demokratiske Samfund".

At frakende Væsenerne Ret til "al fremtidig" menneskelig Tillid" er således ikke den "Medicin", der vil gøre den "syge" eller "abnorme" Del af Menneskesamfundet sundt eller rask. Man skaber ikke "Fred" i Verden ved at skabe Domme, der går ud på at ødelægge Tillidsforholdet mellem

Menneskene. **Er det ikke netop manglende Tillid, der er en af de allerstørste årsager til det store Verdensdrama eller Ragnarok?**

– Men hvordan skal Dramaet komme til at ophøre, så længe man ligefrem autoriserer Ødelæggelsen af Tilliden mellem Væsenerne? – **Er den første Betingelse for "Fred" og Harmoni mellem to Parter ikke netop Skabelsen af en fundamental gensidig Tillid?**

– Men Skabelsen af Tillid kan ikke dikteres eller fremstå ved en blot og bar Villiesakt. Den kan kun opstå ved, at alle Væsenerne gensidigt får Lov til al vise Troskab. Men når det raske, sunde og samfundsmæssigt overlegne Væsen ikke vil lade det faldne Væsen, "Forbryderen" eller "Krigsforbryderen" få Lejlighed til at afsløre, at han ønsker at vise Troskab imod højere Idealer og dermed gøre sig værdig til Tillid, har man jo afskåret ham fra at kunne rejse sig igen. Men derved har man selv overtrådt Næstekærlighedsloven. Man har forhindret sin Næste i at forsøge at udvikle sig i en højere mental Sfæres Favør. Man er med til at holde ham nede på et lavere Bevidsthedsniveau. Men er man da ikke selv en "Forbryder"?

– Kan et virkeligt "demokratisk" Samfund være tjent med et sådant Medlem?

– Et Samfund af sådanne Væsener kan aldrig nogen Sinde håbe på at blive et fundamentalt Udtryk for det ophøjede "Demokrati", der udgør "den varige Fred". Det er et Samfund af sådanne Væsener, der er sygdomsbefordrende for al virkelig humanistisk Kultur. Det er sådanne Væsener, der er Krigens første små spirende Frø. Og hvordan skal Jordmenneskeheds Samfundsorganisme få sine "syge" lægte, hvis Væsenerne ikke netop forandrer Indstilling og ser lidt mere nøgternt og lidt mindre hævnøst på alle de Væsener, der i Dag ligger under for deres eget mørke Sind og Skæbne?

– Er det ikke det raske og sunde Væsen, det her kommer an på? – Men hvis dette sunde Væsen nu viser sig også at være "ormstukket" eller inficeret med Krigens små mikroskopiske Baciller, hvornår kommer "Freden" så til Verden?

– Hvem skal da tage Affære og bringe "Freden" i Stand? – Nej, da kommer "Freden" ikke, men en ny forfærdelig Krig. *Men det behøver ikke at betyde en Verdenskrig.* Krigen er jo ikke afhængigt af, at der er så eller så mange, der har den samtidigt eller er impliceret i den. **"Krigen" er i Virkeligheden det samme som "Skæbne"**. Og det enkelte Individets Skæbne kan udmærket være frygtelig for sit Ophav, selv om alle andre Væsener i Dag endog havde nået den fulde "Fred".

De i Skæbnen forekommende Ulykker og Lidelser hører jo med til Menneskets "Krigsoplevelse". Og selv om der ikke er "Krig" imellem Stater eller Nationer, kan en Lemlæstelse af den ene eller den anden Art udløst af en eller anden af vedkommende Individets Fjender dog være lige så generende og hård, som var den udløst på selve den store Krigs Slagmarker.

"Freden" kommer kun til den, der har sået den, hvilket vil sige, til den, der har lært at elske sine Fjender. Og den totale "Fred" vil således heller ikke komme til Menneskeheden, før dens Magthavere eller Sejrherre har lært sin undertrykte "Fange" at elske sig. Og dette kan absolut udelukkende kun gøres ved at opdrage denne "Fange" eller de syge Områdets Mennesker i en ånd, der viser dem, at man *ikke ønsker at hævne sig*, ikke ønsker at udnytte sin Magt eller Overlegenhed til at gøre dem til Slaver, men ønsker at hjælpe dem over de mentale og fysiske Vanskeligheder eller Skavanker, der gør dem amoralske eller underminerende for Jordmenneskesamfundets naturlige Velbefindende.

Men det nytter ikke, at de ledende Stormænd i det nye Nationernes Forbund sætter alt ind på at åbenbare denne, den eneste Helbredelsesmetode for de store "Sårømråder", hvis Samfundets enkelte Individuer i de sejrriige Lande ikke iagttager samme Forholdsregel overfor de slagte Folk.

Der findes mange Mennesker, der i Dag er så hadefulde, at de på Hoteller og Restauranter eller andre offentlige Steder hverken vil hilse eller svare på eventuelle Henvendelser eller Forespørgsler fra tysktalende Mennesker.

De skræker således alle over en Kam, ja, endog sådanne tysktalende Personer, der selv har lidt under det nazistiske åg, og selv har måttet flygte til Udlandet eller har måttet opholde sig "under Jorden". Tænk hvilket Snæversyn for ikke at sige "nazistisk Mentalitet", man her bliver Vidne til hos et Væsen, der tror at hade "Nazismen". **Pas på! Det er sådanne Væsener, der i Dag er "Freden"s største Modstandere og Krigens farlige, mentale Kim.**

Nu er det således ikke mere de kapitulerede Landes Befolkninger, der er farlige, for så vidt der times dem en menneskelig Forståelse og Hjælp til at komme ud af den forældede Ideologi og den dem heraf påførte frygtelige Lemlæstelse eller kulturelle Undergang. Nu er det derimod ovennævnte hadefulde og stupide Væseners Tankesfære, der er et Eldorado for Udvikling af nye "Krigsbaciller".

Væsener, der nægter at svare på et tysktalende Væsens Henvendelse, blot fordi andre Tyskere har forbrudt sig imod Samfundslovene, har jo deres Tanke og Fremfærd med fuld Appetit optaget Tyskernes eller Nazismens Princip, dette at "henrette Smeden for Bagerens Forbrydelse". Det er ikke sådanne Væsener, der er en Garanti og Pryd for det "demokratiske" Samfund. Nej, tro ikke, at den "nazistiske" Ideologi er noget, der udelukkende kun forekom hos Aksemagternes Indbyggere.

Den er hverken speciel tysk, italiensk eller japansk, selv om den i særlig Grad fik en Opblussen i disse Nationers Områder. **Den er en international Bevidsthedstilstand, som engang var almengældende i alle fortidige Bersærker- og Naturmenneskesamfund** og vil endnu i Dag afsløre sin Tilstedeværelse i det moderne Menneskes Bevidsthed, alt eftersom det endnu mangler Indlevelse i og Forståelse af "demokratisk", næstekærlig eller højtintellektuel Kultur. Det er derfor, at det ikke har kunnet undgås, at der endog indenfor selve de overfor Nazismen fremtrædende Modstandsbevægelser har kunnet forekomme Handlinger, der ikke er til at skelne fra de "nazistiske".

Og ligesom Ophavene til disse Handlinger har været med til at ødelægge Populariteten for de virkelige eller ægte Modstands- eller Frihedskæmpere, disse Forsvarere af folkelig Frihed, Fællesskab eller virkeligt "Demokrati", således vil disse som "Frihedskæmpere" eller "Demokrater" camouflerede "Nazister" stadigt være en Fare for den "demokratiske" Kulturs Popularitet i Fremtiden. Derfor må alle, der i Dag hører med til "Sejrherren"s Garde, enten som Frihedskæmper, Soldat eller på anden Måde har Adkomst til at være med i denne Gardes Rækker, aldrig glemme sit virkelige Kald, nemlig dette at bekæmpe og kvæle "Krigen", men derimod absolut ikke dette, at befordre den. Det er smukkere og ædlere at være med til at binde en vild og livsfarlig Forbryder, end det er at være denne Forbryder selv.

Ingen kan være på "Forsvaret"s Side uden de, der virkeligt bekæmper "Krigen". De, der befordre "Krigen", vil uomstødeligt være "Angribere" af al virkelig intellektuel eller human Kultur. **Enhver Soldat, enhver Frihedskæmper, der hævner sig, piner og plager en slagen Fjende, er ophørt med at være "Forsvarer" af Kultur.** Han er nu i Kraft af dette sit Sindelag afslørende sig selv som "Krigsforbryder". Og hvis han foruden denne sin Trang til Hævnuddfoldelse endogså i Kraft af

den Popularitet og Magt, han har tilegnet sig som Medlem af "Sejrherrern"s Garde og ved Hjælp af de Våben, han blev betroet som Midler til Krigens Bekæmpelse, nu for sin Indsats forlanger de eller de for ham særlige sociale Begunstigelser eller Fordele uden om folkelige Valg og Afstemninger, er han ikke mere "Frihedskæmper". **Nu forsøger han sig som – "Diktator"**.

Aksemagternes ånd eller Bersærkermentalitet repræsenteres til Fuldkommenhed i et sådant Væsen. Han er endnu mere utiltalende end de officielle "Nazister", thi han er jo camoufleret som – "Demokrat". Han er Ulven i Fåreklæder. *Man forstår således her let, at hvis "Sejrherrern"s Garde består af altfor mange af den Slags Væsener, er den i allerhøjeste Grad endnu inficeret med "Nazisme" eller fortidig Bersærker- eller Vikingemoral.*

Det vil derfor for Skabelsen af en virkelig "Fred" være absolut nødvendigt, at "Sejrherrern"s Garde med dens legale og illegale Bevægelser ikke bliver så optaget af at kontrollere, baste og binde Fjendens Rækker, at han glemmer at kontrollere og opretholde "demokratisk" Justits indenfor hans egne Rækker. Thi en sådan Glemsomhed vil uundgåeligt være en Hindring for Skabelsen af den totale "Fred".

Med Hensyn til den slagne Fjende, der vandrer rundt i Ruinerne af sit fordums Hjem, Ansigt til Ansigt med de skrigende og bloddryppende Virkninger, det Savn af Familie, Pårørende og Venner, den Skændsel, hans "Førere"s Afsind, Sadisme og Rædselsregime har efterladt ham i, da er han i Virkeligheden ramt så hårdt, som et Menneske overhovedet kan rammes af Skæbnen. Er det Udtryk for "Demokrati" yderligere at pine og forfølge et sådant Væsen?

– Hvor skal dette Væsen søge Vejledning, Trøst og Opmuntring? – For det er jo netop denne Medicin, det trænger nok så meget til, som til yderligere "Straf" eller en forhøjet Skærpelse af sin Ulykke. Er det ikke netop i Forvejen begravet i et bundløst Dyb af "Straf" og Ulykke?

– Den, der kommer et sådant Væsen imøde med Forståelse og Velvillie, kan vinde dette Væsen for sit Livssyn. Den, man elsker og beundrer, søger man at efterligne. Det er derfor her synligt som Kendsgerning, at "Sejrherrern", hvilket altså vil sige: alle Personer indenfor de forenede Nationer, kan udelukkende være med til at bygge "Freden" op ved at forstå, at vel skal alle mørke Magter bindes og tilintetgøres og eventuelt med Magt, men de levende Væsener bag de mørke Magter skal bevares, thi det var dem, der befordrede Mørket. Og ligesom de befordrede Mørket, således må de også bringes til at befordre Lyset. *Men Lyset må vises dem.*

Det kan ikke nytte at lave Propaganda for en Ting, man ikke vil vise frem. Den tror ingen på. Og kan man ikke vise Lyset, fordi man ikke selv ejer det i en tilstrækkelig Grad, ja, da har man jo ingen som helst Adkomst til at ville dømme den faldne eller slagne Fjende. Da er man jo endnu selv et temmeligt mørkt eller urent Væsen. Og var det ikke ifølge en Udtalelse af Verdens største "Demokrat", at kun "den, der er ren, kan kaste den første Sten"?

– Og var det ikke netop denne Verdensgenløserens guddommelige Visdom og Holdning, der fik den faldne Kvinde til at forandre Kurs og følge ham. Det var ikke Præsternes eller den hævnghærrige Folkehobs eller de selvbestaltede Moralvogteres Væremåde, der forandrede hendes moralske Synspunkt eller sjælelige Indstilling, men det var ene og alene Verdensgenløserens lysende Forståelse og Tilgivelse.

At skabe "Fred" i Verden lader sig således ikke gøre ved noget som helst Diktatur eller Straf, men udelukkende kun igennem Skabelsen af et virkeligt "Demokrati". Men et virkeligt "Demokrati" kan ikke eksistere uden at være en total åbenbaring af Humanitet, der igen er det samme som

"Næstekærlighed". Den "Demokrat", der får et Mørkets Væsen til at elske sig, har vundet dette Væsen for Lyset. Imellem ham og dette Væsen er der blevet et mentalt Terræn, i hvilket "Krig" er umulig. Og der, hvor "Krig" er umulig på Grund af Kærlighed, der eksisterer "den evige Fred".

Når "Sejrherren" over de kapitulerede Aksemagter har fået disses Folk til at elske sig, og de enkelte Individer indenfor alle Racer, Folk og Nationer ligeledes har fået deres Fjenders Sympati, da er det store Verdensdrama forbi.

Jeg ser dets mørke Skygger svinde bort over Havene. Et Lysvæld af Kærlighed sitrer gennem Verden. Op imod den eviges Trone lyder Fredens Lovsange: "Ære være Gud i det Høje". Julens Budskab er blevet til Virkelighed, Videnskab eller Kendsgerning. Der er "Fred på Jorden", og Menneskene times en "Velbehagelighed".

(fette var kopieret fra <https://www.martinus.dk/da/onlinebibliotek/kosmos/kosmos/1945/parser.php?fil=kos1945-05-121&nr=7>)

dansk lydbog oplæsning af denne på <https://rune.galactic.to/lyd/martinus/>